

само ще прибави да ты кажи че щомъ ся видѣхмы въ черковѣ азъ все ся лъжахъ че не ще ти ся видиъ противень, като заблѣжвахъ въ очи-тъ ти едижъ нѣжнж умилностъ и причервяваніе-то на лицето ти когато ся срѣщахъ погледы-тъ ни, и най послѣ ся рѣшихъ да испытатъ сѣдбинж-тъ си съ дерзновеніе — припаднахъ на нозѣ-тъ ти и бѣдный-тъ сиракъ станж най честитый-тъ человекъ на свѣтъ-тъ.

Тогазы, можахъ ли азъ подирь твоего признаваніе да ся раздѣлихъ отъ тебе? Можакъ ли да живѣиъ подъ други покрывъ и всякой часъ да мыслж и думамъ: дали е жива тя? Да ли не е изложена на нѣкой примѣждія? Да ли нейното сърце не тѣжи? Ахъ, да ли не ще поиска да ся сгоди за Невѣнкж нѣкой богатъ и знаменитъ момъкъ? Не, не! За мене оставаше или да умрж, или съ тебе да живѣиъ! — Селскый-тъ священникъ, дѣто ны вѣнча законно, не бѣше подкупенъ но умоленъ бѣ отъ мене, мои-тъ сълзы убѣдихъ стареца да свѣрши тайнство-то на бракосъчетаніе то ны. Сега ты вече знаешъ кой е твой-тъ съпругъ, сега ся исплнихъ желаніята ми, съ богомъ грыжы и тагы! у моиѣтъ уединенж къщж нѣма вече мѣсто за васъ. Красна-та Невѣнка мя обыча, мила-та Невѣнка е съ мене до животъ моя е до гробъ! Но азъ гледамъ любезна че ти ся прирѣжихъ очи-тъ, трѣба да ся успокоишь. Нощъ-та прѣминува и скоро ще ся появи утрешня-та зора на небе-то.

Святославъ най послѣ цѣлуиъ Невѣнка по мраморното ѣ чело хубавица-та въздъхнж. и каза: ахъ! защо да не е съ нази и тейко ми, па го пристиснж и тя въ пригрѣдкы-тъ си и рече: Кога ли ще ся видимъ ный пакъ съ него? Кога ще ны благослови той? Кога ще можж азъ прѣдъ него да тя цѣлуиъ, тебе сърдечный-тъ мой другаръ? — Онзи, отговорилъ Святославъ, онзи който тя ладе менъ съ такъвъ чудесенъ начинъ, вървай че той ще направи всичко за насъ, нека на него уповаемъ, нека имамы надѣждж